

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חשוב טוב, יהיה טוב!

הרב אברהם רוטנברג



הרב רוטנברג מוקף בתלמידיו

אבי הוא נצר למשפחת אדמו"רי גור, בן אחר בן לרבי ישראל רוטנברג, אביו של בעל ה"חידושי הרי"מ" מגור זצ"ל. כשרצו לגייסו לצבא הפולני, ברח אבי לגרמניה, לעיר ברסלאו, שם נשא לאישה את אמי. אני נולדתי בשנת תר"צ (1930), בן שני מתוך ארבעה שנולדו בגרמניה, שם התגוררו הוריי תחת השלטון הנאצי עד סמוך לפרוץ מלחמת העולם השנייה. בתחילת שנת תרצ"ט (סוף 1938) הצליחו הוריי להשיג סרטיפיקטים לארץ ישראל, והמשפחה עלתה ארצה והתיישבה בירושלים, שם הקים אבי בית דפוס - דפוס רוטנברג.

אחרי חתונתי הוצעה לי משרת הוראה בברזיל, ובקיץ של שנת תש"ז (1956) נסענו לס. פאולו, ברזיל. שם התחיל הקשר שלי עם הרבי - בעקבות בעיות שונות שהתעוררו בעבודת ההוראה, כתבתי לרבי מכתב עם שורה של שאלות חינוכיות. בסופו של דבר הדברים לא הסתדרו בברזיל כפי שציפיתי, והחלטנו לחזור לארץ. הייתה לי סבתא שגרה בניו יורק, והצעתי שניסע קודם לניו יורק, וננצל את הביקור גם כדי להיכנס אל הרבי, ואחר כך נמשיך משם לארץ.

מניו יורק התקשרתי לרב חדקוב, מזכירו של הרבי, ובהשגחה פרטית הוזמנתי להגיע למחרת, למרות שבדרך כלל היה תור ארוך עם המתנה של שבועות ארוכים. הגעתי למחרת אל ביתו של ידיד שגר אז ברחוב איסטון פארקוויי מספר 777, ממש מול מספר 770, מרכז חב"ד העולמי, כדי להמתין שם עד שיגיע תורי להיכנס. יצא לי להרהר באפשרות להישאר זמן מה בניו יורק ולעבוד שם בהוראה במקום לחזור מיד לארץ, וכאשר נודע לי באותו ערב שיש בבניין ההוא דירה להשכרה, התחזק אצלי כיוון המחשבה הזו.

אל הרבי נכנסתי בסופו של דבר רק לפנות בוקר, אבל שהיתי בחדרו זמן ממושך. הרבי שוחח עמי על ברזיל ועל עבודת החינוך. בשלב מסוים שאלתי אותו לגבי הרעיון להישאר בניו יורק ולעבוד בהוראה. תחילה הרבי הסתייג, ואמר שבברזיל נחוצים מורים יותר מאשר בניו יורק, אך אחרי שהבהרתי שיש שם כבר מי שימלא את מקומי, הרבי נתן את הסכמתו. כך יצא שנשארו בניו יורק למשך שנתיים, תשי"ח-תשי"ט (1957-1958), בהן לימדתי בישיבת 'אוהל משה' בברוקלין. אגב, בכל אחת מאותן שנים, לקראת סוף שנת הלימודים, הגעתי עם כל הכיתה ליחידות אצל הרבי, והרבי נשא בפניהם שיחה קצרה - וזה היה משהו מיוחד מאוד.

בכלל, במשך אותן שנתיים זכיתי לקשר רצוף וקרוב עם הרבי, ואשתף במספר אפיזודות. כשהגענו לניו יורק, אשתי הייתה בהיריון, ולקראת הלידה, שאלתי את הרבי האם כדאי ללדת בבית רפואה ציבורי, או להעדיף בית רפואה פרטי. הרבי אמר שאת השאלה הזו יש להפנות אל הנשים הצעירות, אבל הוא מיד הוסיף ואמר שאם השיקול הוא התשלום הנוסף שנדרש בבית רפואה פרטי, אזי "את ההפרש יוכלו להלוות לך מכאן", כלומר ממזכירות הרבי. אחרי התייעצות, בחרנו ללכת לבית רפואה יהודי פרטי, ובשבת לפנות בוקר נולד בנו הראשון, ישעיה. עוד הספקתי לבשר לרבי על הלידה בדרכו לתפילה, ותגובתו הייתה, "צריך לעשות 'מי שבירך', ולערוך קידוש בו ביום" - וכך אכן עשיתי, מיד אחרי התפילה אלתרו משקה וכיבוד וארגנו קידוש 'בו ביום'.

בני נולד בשבת ז' כסלו, וברית המילה נועד להתקיים בשבת שאחרי זה, י"ד בכסלו, שזה יום הנישואין של הרבי. רציתי לכבד את הרבי בסנדקאות, אך הרבי הסביר שאינו נוהג בכלל לשמש כסנדק, ולכן כיבדתי את הרב חדקוב במצווה. באותה שבת נכנס החסיד ר' פיניע אלטהויז אל הרבי והציע שהרבי יתועד לרגל התאריך המיוחד, אך הרבי אמר, "יש היום ברית". ברית המילה

«



מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

נערכה בדירת אחרי התפילה, אך מאחר שהרבי אמר באו המוני חסידים, וכמובן שלא היה מקום לכולם בדירה. כשהרב חזר ל-770 הודיע לקהל, "עכשיו אפשר לעשות התוועדות" - והשעה הייתה אחת וחצי כשהרבי נכנס להתוועדות. ציון, שעד אז ההתוועדות בשבת היו מתחילות בשעה אחת בצהריים, אך מאז אותה שבת שהתוועדות החלה באיחור בגלל הברית של בני, נותר על כנו הסדר שהתוועדות השבת החלו בשעה אחת וחצי. אחרי שהסתיימה סעודת המצווה ירדתי להצטרף להתוועדות של הרבי ב-770. הרבי שאל לשמו של הרך הנימול, וכשהשבתי שנקרא ישעיה, אמר הרבי, "בימיו תיוושע יהודה, וישראל ישכון לבטח". אחר כך מזג לי הרבי כוס יין מלאה, והורה לי לומר 'לחיים'.

יום אחד, קיבלתי מכתב מאחי הבכור בישראל ובו בישר שאבי עבר התקף לב קשה, ונמצא במצב אנוש. אף שהיום קצת קשה לתפוס זאת, אך באותן שנים כמעט ולא היו מקיימים שיחות טלפון בין-יבשתיות בגלל הסרבול הטכני והמחיר הגבוה, וגם מברקים לא הרבו לשלוח. אמצעי הקשר הנפוץ והמקובל היה מכתב, שלקח כשבוע ימים להגיע. עשיתי חשבון שהמכתב שהגיע ביום חמישי, נשלח כנראה ביום ראשון, כלומר שמאז האירוע חלף כמעט שבוע, וכמובן שדאגתי מאוד לגבי מצבו של אבי.

הכנסתי מכתב בהול לרבי, ובו כתבתי על תוכן המכתב שקיבלתי, והוספתי ש"כבר אינני יודע מה לחשוב..." בתגובה, הרבי מתח קו מתחת למילים הללו שכתבתי, ורשם: "לפלא!!!" - כך, עם שלושה סימני קריאה - "שהרי ידוע כגון דא ציווי רבותינו נשיאנו 'טראכט גוט, וועט זיין גוט' (חשוב טוב, יהיה טוב), ואחכה לבשורות טובות". כאמור, זה היה ביום חמישי.

ברגע שקיבלתי את המענה הזה, מיד נרגעתי וידעתי שאבי עוד חי. המשכתי להתפלל ולומר תהלים, וביום ראשון אזרתי אומץ וטלפנתי לבית הוריי. אמי הרימה את הטלפון, וכששאלתי מה שלום אבא, היא הודיעה שמצבו השתפר, ושהוא יצא מכלל סכנה. אחרי השיחה הלכתי להתפלל מנחה ב-770, ועמדתי סמוך למקום שבו עובר הרבי בדרכו לתפילה. כשעבר לידי שאל, "נו, יש לך איזה בשורות טובות עבורי?" אמרתי שכן, וסיפרתי שאבי יצא מכלל סכנה. הרבי שאל מתי זה קרה, ואמרתי לו ביום חמישי לפנות ערב. בתגובה שאל אותי הרבי, "ומתי אתה התחלת לחשוב טוב?", ועניתי, "כשהרבי אמר". "ומתי זה היה?", המשיך הרבי ושאל, ואני אמרתי, "ביום חמישי בלילה". כלומר, הרבי כביכול התנער מחלקו בכל העניין, וייחס את זה באופן בלעדי אלי, ולחשיבה החיובית שלי.

הרבי סיים ואיחל, "שיותר לא תחוה מקרים כאלה, ושתקפיד

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך.
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com




חדש! ארבעים ואחד אנשים משתפים ברגעים מעוררי השראה על הרבי מליובאוויטש, מתוך מיזם התיעוד ההיסטורי 'המבגש שלי עם הרבי'.
להזמנות: JEM.CO.IL ובחנייות הספרים המובחרות




בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

תמיד לחשוב טוב!" אבי חי אחרי אותו אירוע עוד שבע עשרה שנה, ואפילו הספיק לבקר באמריקה ולהיכנס ליחידות אצל הרבי. בכל ליל שמחת תורה באותן שנים, לפנות בוקר אחרי ההקפות וההתוועדות, נהג הרבי ללמד ניגון חדש. בשנתיים שהייתי שם לימד הרבי את הניגון 'צמאה לך נפשי... אך טי דורין מרקו' בשנת תשי"ח (1957) ואת ניגון 'שאמיל' בתשי"ט (1958). בתשי"ח אחרי הניגון, חילק הרבי משקה לנוכחים, ואמר שזה על מנת שיוסיפו בלימוד החסידות. בתגובה, אמרתי לרבי, "שה' יעזור שנוכל גם להבין". למחרת, בהתוועדות שהתקיימה ביום שמחת תורה אחרי הצהריים, פנה אלי הרבי ואמר, "אתה חושש שלא תבין? אני מבטיח לך שאם תלמד, תבין!"

לפני שחזרנו ארצה, ממש סמוך לנסיעה לשדה התעופה, נכנסנו כל המשפחה ליחידות אצל הרבי. התפללתי מנחה במניין של הרבי בשלוש ורבע, ומיד אחר כך נכנסו אשתי ואני, ושני ילדינו, וגם סבתי הצטרפה אלינו. הודענו לרבי שאנחנו נוסעים, והרבי העניק לי ספר תניא. ביקשתי אם הרבי יוכל לכתוב בפנים, אך הוא אמר, "ראיתי אצל חמי שלא נהג לכתוב בספרים", ואז הוא הוסיף, "אבל מודפס כאן כבר מספיק" כלומר, בשביל מה צריך להוסיף ולכתוב, אפשר להסתפק במה שכתוב בגוף הספר עצמו...

בנוסף העניק לי הרבי שני סידורי כיס תהילת ה' - בנוסח האר"י ז"ל - ואמר, "אינני יודע אם אתה מתפלל בנוסח זה, אבל תהלים תוכל לומר בזה". לבתי הבכורה ולבן, שעיה, העניק הרבי מטבע של דולר לכל אחד, ואחר כך אמר, "כשתגיעו ארצה בטח תשלחו מברק לסבתא שהגעתם בשלום. בקשו ממנה שהיא תודיע לי". כמובן שאחרי שחזרנו לארץ שלחתי מברק ישירות לרבי להודיע לו שהגענו בשלום.

הרב אברהם רוטנברג, מנכבדי חסידי גור, גר בבני ברק. הוא רואיין בביתו בחודש אלול תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ה (1965) — בהתוועדות שהתקיימה בתום אחד עשר חודשים לפטירת אמו הרבנית חנה וסיום אמירת הקדיש, ערך הרבי סיום על ששת סדרי משנה שלמד לעילוי נשמתה, כנהוג. הרבי הרחיב בביאור ופירוש המשנה האחרונה, וקשר את תוכנה לתוכן המשנה הראשונה.¹ ה' במנחם אב

1 תורת מנחם כרך מוד, עמ' 151

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org